

John Brosnan
PADANGIŲ LORDAI
Mokslinis fantastinis romanas

DAUGIAMILIJONINIS BESTSELERIS !!!

Daugelį metų siautėję Genų karai pavertė Žemę bevaise dykviete, o gyvūnus - išsigimusiais mutantais. Todėl bizūnmedžių giraitėse galima sutikti kalbančių panterų, kardadančių tigrų bei peraugusių dinozaurų. Per stebuklą išlikusią Minervos gyvenvietę valdo moterys, kurios laiko genetiškai modifikuotus vyrus specialiuose aptvaruose. Tačiau sąlygiškai ramaus gyvenimo moterims liko tik kelios dienos, nes netrukus atvyks Padangių Lordas ir iš aukštybių užgrius šimtai Padangių Karių...

Iš anglų kalbos vertė BRONIUS BRUŽAS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

262 tomas. Serija įkurta 1990 m.

John Brosnan - THE SKY LORDS

London, Gollancz, 1989

Copyright © by John Brosnan, 1989

Cover art copyright © by Frank Frazetta, 1994

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2003

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

I DALIS

“LORDAS PANGLOTAS”

1

Netoliese nuskambėjo siaubingas agoniškas klyksmas. Jana žvilgtelėjo į sargybinių. Šioji gūžtelėjo savo įdegusiais pečiais ir tarė:

- Berods, į bizūnmedžio gniaužtus pakliuvo didysis roplys.

Iš visų jėgų mėgindama nepaisyti šaižaus, erzinančio riksmo Jana sutelkė dėmesį į panterą.

- Kaip minėjau, - kreipėsi ji į gyvūną, - mums nereikia katės, bet vis vien dėkui už pasiūlymą.

Į merginą spoksanti juodoji pantera nė nekrustelėjo. Užuoat pasišalinusi, ji liko tupėti.

- Aš jums neblogai pasitarnaučiau, - prabilo padaras plonu šnypščiančiu balsu. - Gaudyčiau kenkėjus, naktimis sergėčiau sienas.

Jana nudelbė gyvį įdėmiu žvilgsniu. Akivaizdu, kad galingo sudėjimo pantera negalėjo skūstis prasta sveikata. Matyt, puvėsiais nuklotose teritorijose gerokai suprastėjo gyvenimo sąlygos,

jeigu toks gyvūnas siūlosi tapti darbo jėga, mainais iš žmonių prašydamas prieglobsčio. Ji pastebėjo naujutėlaitį randą ant dešiniojo pante-ros šono.

Į Janą besišliejanti Marta nervingai sumurmėjo:
- Man tai nepatinka. Tegul ji pasitraukia. Martai nepatinka...

Mergina patapšnojo šimpanzei per galvą.

- Nesijaudink. Ji neįstengs tavęs pasiekti.

Kilstelėjusi arbaletą sargybinė pasiteiravo Ja-nos:

- Gal reikėtų suvaryti strėlę tam padarui į petį, kad jis greičiau išsinešdintų?

Janai nespėjus atsiliepti, pantera pasuko galvą į sargybinę ir sušnypštė:

- Jei paleisi šūvį, šoksiu ant sienos. Pakeliui su-draskysiu tavo gerklę. Mano nagams ji būtų minkšta kaip žolė. - Apsimestinai nerūpestingai išsitiesęs ant nugaros, gyvis pademonstravo joms savo pilvą. Jana suprato, jog tai patinas, ir rankos mostu liepė nejudėti sargybinei, kurią pa-nteros grasinimas privertė išrausti.

- Nereikia, Karla. Palik šį reikalą man.

Tuo metu Marta pradėjo verksmingai inkšti.

Juodasis gyvūnas įsmeigė į Janą katiniškai pašaipiai žiburiuojančias akis.

- Tu pernelyg jauna, kad būtum bosas.

- Aš ne bos-as, - atšovė mergina, - o Vadovės Melisos dukterė, kuriai šią savaitę patikėta sienų apsauga.

Pantera gūžtelėjo galingais pečiais, panašiai kaip žmogus.

- Šiaip ar taip, tu esi bosas. Kodėl gi tau neįleidus vargšo katino į miestą? - prieš išstardamas paskutinį žodį, padaras vėl sušnypštė.

- Pagal griežtas taisykles su mumis gali gyventi tik tam tikrų rūšių gyvūnai, - pakratė galvą Jana. - Pats turėtum tai žinoti.

- Dabar užslinko sunkūs laikai. Ir jie nelengvėja. Mums derėtų bendradarbiauti. Neužmiršk, kitados mano protėviai tarnavo taviškiams.

- Promotės, - pasipiktinusi pataisė Jana. - Tai buvo labai seniai, kai jūs, didieji katinai, dar kėlėte pasitikėjimą.

- Tu nepasikliauji mano žodžiais? - neva įsižeidusi paklausė pantera.

- Aišku, kad ne. Aš ne kvailė. Argi morka galėtų viltis, kad jos nesuvalgyčiau?

- Tu darai klaidą. - Pantera atsistojo, susierziniusi pamataravo uodega ir išdidžiai nupėdino vos matomu takeliu, kuris kažkada anksčiau, prieš įsigalint puvėsiams, vedė į kukurūzų laukus. Netrukus gyvūnas pranyko iš akių. Jausdama palengvėjimą Marta stryktelėjo aukštyn.

- Bjaurus katinas. *Bjaurus*. Martai nepatinka...

Jana atsiduso ir atžagaria ranka nusivalė nuo kaktos prakaitą. Saulės padėtis danguje bylojo, kad jai liko vos valanda budėjimo. Mergina dirstelėjo į besiraukančią Karlą, kuri suburbėjo:

- Reikėjo leisti man jį nudėti, valdytoja. Tą arogantišką žvėrį. Išpuikėlį *patiną*.

- Manai, jis sugrįš? - paklausė Jana.

- Tegul verčiau nebando, nes tuomet mano strėlė įsmigs jam tiesiai į tarpuakį.

Jana abejojo, ar Karla sugebėtų lengvai nupilti klastingą plėšrūną, tačiau savo minčių garsiai neišsakė. Demonstratyvią sienų sargybinių narsą tiesiog būtina skatinti, nes tai palaikydavo tvirtą dvasią, kurios taip reikėjo atliekant pavojingas užduotis.

- Skelbk pavojaus signalą, jeigu jis sugrįš, - liepė Jana. - Aš būsiu rytinėje pusėje.

Karla atsainiai atidavė pagarbą stebėdama,

kaip sargybos viršininkė, lydima vis dar įsiaudrinusios Martos, patraukė mediniu parapetu rytų kryptimi. Būtent tada Jana suvokė nebegirdinti roplio staugimo - jei ten išties rėkė roplys. Įdomu, kodėl susidūrimas su pantera paliko širdyje nerimo jausmą, paklausė ji savęs. *Tai blogi lemiantis ženklas*, nusprendė mergina ir skubiai sukuždėjo maldelę Motinai Deivei.

Per paskutinę Janos budėjimo valandą įvyko vos vienas incidentas. Rytiniame perimetre pro tinklo užtvarą prasiveržė dramblinis vijoklis, užsimanęs nugriauti sienos dalį. Mergina ėmėsi vadovauti penkiolikos sargybinių kuopai, kuri su liepsnosvaidžiais ir kirviais išpjovė lėtai besirangčius bemaž keturių pėdų skersmens čiuptuvus. Paskui jai teliko stebėti, kaip Marta ir kitos šimpanzės užsikorė ant tvoros ir puolė sparčiai taisyti spragas. Joms bebaigiant darbus, pasirodė Alsa, turėjusi pakeisti Janą. Pastaroji nusikabino nuo diržo auksinį valdžios ženklelį ir mielai atidavė jį draugei.

- Imk, - lengviau atsidusdama ištarė mergina. - Visai nusivariau nuo kojų.

Alsa nukreipė akis į remontuojamą tvorą.

- Teko paplušėti?

- Nedaugiau nei įprastai. - Jana pamojo Martai, kuri nušoko nuo tvoros ir įkišusi plokščiareples į instrumentų krepšelį, prikabinantą prie diržo, nudriukė link merginos.

- Eisime namo? - paklausė šimpanzė.

- Taip. - Jana paglostė šimpanzės galvą ir vėl kreipėsi į Alsą: - Tave gali aplankyti saldžiakalbė pantera. Tas žvėris nori mums dirbti mainais už pastogę. Būk atsargi. Katinas neatrodė pernelyg patenkintas mano atsakymu. Jis gali griebtis kokių nors desperatiškų veiksmų.

Alsa šyptelėjo.

- Nesijaudink. Juk pažįsti mane. Aš niekada nerizikuoju. Esu bailė iš prigimties. - Palinkusi ji apkabino Janą ir pabučiavo šią į lūpas. - Laimingos kelionės namo, mažule.

Lipdama kopėčiomis žemyn nuo parapeto, Jana jautė, kad niekaip negali atsikratyti susierzinimo, kurį sukėlė trikdantis Alsos kreipinys. Žinoma, jis buvo išstartas su meile, tačiau mergina visuomet jautriai reaguodavo į pastabas apie neaukštą ūgį. Vaikystėje tai netrukdė gyventi - motina tvirtino, jog, laikui bėgant, duktė gali net praaugti savo bendraamžius, tačiau dabar, sulaukusi aštuoniolikos, Jana suprato, kad niekada netaps aukštesnė. Alsa ir kitos draugės lenkė ją nema-

žiau kaip keturiais ar penkiais coliais. Kam būtų malonu savo ūgiu prilygti vidutiniam vyrui?

Giedrame danguje kaitinant saulei, Jana ir Marta žingsniavo pro daržus, aklinau užkimšusius erdvę tarp sienos ir išorinių Minervos pastatų. Šimpanzė nervingai šaudė akimis aukštyn.

- Jis pasirodys tik po dviejų savaitių, - pasakė Jana. - Atsipalaiduok.

- Nieko negaliu sau padaryti. Padangių Lordas gąsdina Martą. Jis man nepatinka.

- Ne tau vienai, - niūriai burbtelėjo Jana. Paskutiniu metu Padangių Lordas sapnavosi jai beveik kiekvieną naktį. Miegodama mergina nukelirdavo į vaikystę, kai ji pirmą kartą išvydo "Lordą Panglotą", užtemdžiusį dangų virš Minervos. Besileidžiant artyn miesto, jo gigantiškos akys įsmigo į penkiametę Janą, kuri bailiai gūžėsi už motinos, stovinčios ant pakylos, duoklės aikštėje. Mergaitė suspigo mėgindama pasislėpti tarp mamos sijono klosčių... nuolatos besikartojančiame sapne motina pradingdavo, palikdama dukrą vieną.

Jana pajuto besidairanti po tuščią dausų žydrynę. *Aš tokia pati kvailelė kaip Marta, kaltai pa-*

galvojo ji. "Panglotas" garsėjo savo punktualumu. Melisa sakydavo, jog tokiu būdu Padangių Lordas stengiasi palaikyti mistiškumo atmosferą.

Merginos dėmesį išblaškė šaižūs įžeidžiantys keiksmi. Joms einant pro šimpanzių patinų aptvarą, keletas gyvūnų prišoko prie grotų, idant palydėtų moteris užgauliomis replikomis. Dauguma jų kliuvo Martai, tačiau kai kurie patinai nepatingėjo apšaukti ir Janos. Marta atsakė jiems piktu stūgavimu, šuoliuodama aukštyn žemyn, įnirtingai mostaguodama letenomis.

- Nešvaistik veltui laiko, - paliepė jos šeimininkė. - Eime. Ir prašyčiau paskubėti. Man labai norisi nusiprausti ir suvilgyti gomurį šaltu gėrimu. - Mergina nukulniavo pirmyn, o Marta, paskutinį sykį kandžiai riktelėjusi ir parodžiusi nepadorų gestą, nusekė jai pavymui. Kaip gaila, pamanė Jana, kad, pasiekusios tam tikrą amžių, vyriškosios giminės šimpanzės, skirtingai nuo patelių, tampa tokios nenusipėjamos. Žinoma, ne visos, bet pakankamai didelė dalis, kad vardan saugumo būtų izoliuotas kiekvienas suaugęs patinas. Taip buvo ne visada. Kitados savo patikimumu jie niekuo nenusileido patelėms. Bet maždaug prieš keturiasdešimt ar penkiasdešimt metų šimpanzės patinai pradėjo demonstruoti

pirmuosius neprognozuojamo elgesio požymius.

Kaip jie skyrėsi nuo žmonių padermės vyrų, kurie visą gyvenimą likdavo nuspėjami. Visi jos pažinoti vyrai pasižymėjo taikingais, ramiais, optimistiškais charakterio bruožais. Jų ne itin jaudino netgi gresianti krizė, kurią turėtų sukelti Padangių Lordo atvykimas. Ne vieną kartą Jana spėliojo, kodėl Motinos Deivės sukurti vyrai - tokio nesudėtingo būdo palyginti su moterimis. Argi, pašalinusi blogį iš jų sielų, Ji negalėjo padaryti kitos lyties atstovų bent truputį įdomesnių?

Priešais tarytum jos minčių patvirtinimas išdygo Saimonas. Vaikinas priklausė šešių vyrų grupei, triūsiančiai bulvių lauke. Pastebėjęs Janą, jis numetė šalin kaplį ir pribėgo artyn; simpatiškame ir visiškai atvirame veide nušvito plati šypseną.

- Jana! Džiaugiuosi tave matydamas! Kaip sekasi?

Merginos sprandą nutvilkė karštas raudonis. Saimonas buvo vienintelis vyras, su kuriuo ji mylėjosi. Lytiniai santykiai padarė įspūdį, tačiau ne itin sujaudino. Vis dėlto atsiminimai apie intymumą, tvyrojusį tarp jųdviejų, priversdavo Janą jaustis nepatogiai.

- Labas, Saimonai, - gana šiurkščiai atsakė ji. -

Atleisk, bet aš negaliu stabtelėti ir paplepėti. Ką tik baigiau budėjimą ant sienos ir esu mirtinai nuvargusi.

- Nieko tokio. Gal norėtum vėliau susitikti tavernoje? - jis spoksojo į Janą su tokiu neslepiamu susižavėjimu, jog mergina pasijuto dar nesmagiau.

- Ar užmiršai, kad šį vakarą įvyks Tarybos susirinkimas? - suraukti antakiai liudijo, kad vaikiną ją nervina. - Kai jis pasibaigs, tau jau reikės eiti pogulio.

Vaikiną sumišo, bet po akimirkos jo fizionomija pragiedrėjo.

- Kaip dėl rytojaus?

- Pažiūrėsime, - tarstelėjo mergina ir nuėjo šalin. Po dviejų savaičių Minerva gali būti sugriauta iki pamatų, o jam terūpi pasimatymai. Ach, tie vyrai...

***

Įžengusi į miestą drauge su Marta, ji nudrožė pirmyn siauromis gatvelėmis. Anksčiau Minervoje buvo gerokai daugiau erdvės, tačiau prieš ketverius ar penkerius metus čia persikraustė išorinių fermų gyventojai, pralošę ilgą mūšį su puvėsiais apkrėstomis žemėmis.

Dabar tarp mūrinių pastatų grūdosi nauji mediniai nameliai, sunaikinę architektūrinę senojo miesto harmoniją. Tiesa, iš pirmo žvilgsnio viskas atrodė apgaulingai normaliai. Nesimatė jokių ženklų, kad pastarosiomis dienomis aplinkui karštligiškai kunkuliavo pasiruošimo darbai.

Janos ir Martos keliai išsiskyrė prie ilgo žemo pastato su tuščiais langais. Šiame bendrabutyje gyveno daugiau nei keturiasdešimt šimpanzių patelių ir keliolika abiejų lyčių beždžionių kūdikių. Jos atsisveikino viena su kita, ir mergina patraukė į savo namus, esančius netoli Minervos centro.

Pravėrusi laukujes duris ji išvydo savo motiną, palinkusią virš žemėlapiu, kuris gulėjo išskleistas ant virtuvinio stalo. Šioji pastebėjo dukrą, nusibraukė nuo veido sidabro atspalviu padažytus plaukus ir apdovanojo Janą pailsusia šypsena.

- Labas, brangute. Kaip šiandieną sekėsi ant sienos? Turėjai kokių nors problemų?

- Nieko rimto. - Mergina pakštelėjo motinai į skruostą. - Papasakosiu vėliau. Visų pirma privalau nusimesti šituos smirdančius drabužius. - Skubiai atsigėrusi iš puodelio, ji prisipylė vandens į dubenį, kurį nusinešė į savo miegamąjį. Jana iš visos širdies troško pasimėgauti dušu arba vo-

nia, bet, Minervoje telikus vos trims šuliniams, apie tokią prabangą negalėjai net svajoti.

Nieko nedelsdama mergina nusitraukė storas šarvines pirštines, paskui su palengvėjimu nusi-
metė sunkų plieninį ankrūtinį ir atsisegė diržą, kurio kilpose kabojo trumpas kardas, durklas bei kirvukas. Galiausiai nuspyrė kelius siekiančius aulinius, išsirangė iš liemenės, sijono ir apatinių marškinių. Po nusirenginėjimo procedūros Jana išsimuilino kūną - nors ir itin taupiai naudoja-
mos, muilo atsargos pastebimai seko, - tada ap-
sivalė drėgna medžiagos atraiža.

Jai nereikėjo šluostytis rankšluosčiu. Karštis la-
bai greitai išdžiovino drėgmės lašelius, žibančius ant odos. Kad ir kaip ten būtų, besipuošdama savo mėgstamu žydru medvilniniu apsiaustu, mergina jautėsi gerokai atsigavusiai.

Kai dukterė grįžo į virtuvę, motina jau buvo sulak-
sčiusi žemėlapi, tačiau jos veide vis dar atsi-
spindėjo įtampa. Laukdama, kol jai pagamins bulvių pyragėlius ir salotas, Jana papasakojo apie dienos įvykius, patirtus ant sienos. Melisai neprasprūdo pro akis dukters nerimas, kai toji pradėjo porinti apie susitikimą su pantera.

- Kuo tas žvėris tave taip sutrikdė?

Jana susiraukė....